

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **H. K.**
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2024, č. j. OAM-958/ZA-ZA11-VL15-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen “zákon o azylu”), zastavuje, neboť žádost žalobce je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného správní žalobou, kterou odůvodnil tím, že se sice jedná o jeho druhou žádost o mezinárodní ochranu, ale žalovaný měl posoudit tuto žádost meritorně, nikoliv jako nepřipustnou. Žalovanému vytkl, že ten nijak nepřezkoumával, zda je v Turecku ze strany bezpečnostních složek poskytována pomoc nediskriminačním

způsobem. Z rozhodnutí dále není patrné, jakým způsobem byla zpráva o bezpečnostní situaci v zemi původu aplikována na případ žalobce.

3. V druhé žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl zčásti stejné důvody jako v předchozím řízení, tedy že se potýkal s problémy ze strany svého strýce kvůli majetkovému vyrovnání. Tyto problémy i nadále trvají. Nově uvedl, že se ho strýc snažil telefonicky opakovaně kontaktovat a vyhrožuje mu i v ČR. Dále žalovanému sdělil, že by tu rád zůstal i s ohledem na svou přítelkyni, se kterou má již od června 2023 vztah.
4. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě konstatoval, že se jedná již od druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, srovnával tak důvody aktuální žádosti s tvrzeními žalobce učiněnými v rámci předchozího řízení. Žalobce v obou žádostech uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do země původu vrátit. Skutečnost, že ho strýc v ČR telefonicky kontaktoval, žalovaný nepovažoval za zásadní změnu, na jejímž základě by bylo nutné žádost meritorně posuzovat. V předchozím řízení bylo meritorně posouzeno, že problémy žalobce se soukromou osobou ze soukromých důvodů (nikoliv tedy kvůli rase, náboženství apod.) nelze podřadit pod důvody udělení azylu ani doplňkové ochrany. Ke sdělení žalobce, že má v České republice přítelkyni, žalovaný uvedl, že pro účely případného sloučení rodiny poskytuje právní prostředky ochrany zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.
5. **Krajský soud** o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
6. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1 téhož zákona.*
7. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
8. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, *jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
9. V nynějším řízení je stěžejní otázkou, zda skutečnosti uplatňované žalobcem v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze podřadit pod ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy zda se jedná o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně skončených řízeních [§ 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu]. Případné nové skutečnosti či zjištění by zároveň musely svědčit o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu [§ 11a odst. 1 písm. b) téhož zákona].
10. Jak totiž konstantně judikuje Nejvyšší správní soud, institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit během

předchozího řízení (viz např. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-6, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS).

11. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že žalobce v (nyní posuzované) opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl zčásti shodné důvody jako v první žádosti, a to nátlak ze strany strýce kvůli majetkovému vyrovnání. Tato skutečnost tedy sama o sobě bezpochyby nemohla založit přípustnost opakované žádosti.
12. Žalobce v opakované žádosti dále uvedl, že jej jeho strýc několikrát v ČR telefonicky kontaktoval – v tom spatřuje novou skutečnost, která dle jeho názoru měla vést k plnohodnotnému posouzení jeho druhé žádosti. K tomu soud předně konstatuje, že z žalobcem poskytnutých údajů k jeho druhé žádosti o mezinárodní ochranu není zcela zřejmé, kdy přesně byl žalobce svým strýcem telefonicky kontaktován, zda až po skončení řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu, nebo již dříve. Není tedy zřejmé, zda žalobce mohl tuto skutečnost uplatnit již řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nicméně bez ohledu na to zcela jistě platí, že v daném případě není splněna přinejmenším podmínka stanovená v § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Jak správně uvedl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, ani případné nové výhrůžky ze strany žalobcova strýce by nemohly nic změnit na závěru učiněném žalovaným již v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu, tedy že problémy žalobce se soukromou osobou z majetkových důvodů nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Ani tato skutečnost tedy není způsobila založit přípustnost opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
13. Poslední důvod, který žalobce uvedl v opakované žádosti o mezinárodní ochranu, spočívá v poukazu na partnerský vztah s občankou České republiky, s níž plánuje po dosažení její zletilosti sňatek. Ani v tomto případě se ale nejedná o skutečnost, která by případně mohla vést k udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
14. Krajský soud v této souvislosti konstatuje, že podle dřívější judikatury správních soudů mohl zásah do rodinného či soukromého života cizince za určitých okolností představovat důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023. Podle uvedeného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považovala situace, v níž by *vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky*. Relevantním mezinárodním závazkem ČR v takovém případě byl závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
15. Avšak s účinností od 1. 7. 2023 bylo citované ustanovení ze zákona o azylu bez náhrady vypuštěno, což má za následek, že v řízeních o žádostech o udělení mezinárodní ochrany podaných za nové úpravy (tj. po 30. 6. 2023) se nelze zásahu do rodinného či soukromého života cizince úspěšně dovolat. Takový zásah může být relevantním důvodem pro udělení některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, nikoliv azylu či doplňkové ochrany.
16. Jak navíc vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48 (č. 4589/2024 Sb. NSS), žalobcem označený partnerský vztah by již nebylo možné považovat za důvod pro možné udělení doplňkové ochrany ani na základě § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu totiž v uvedeném usnesení dospěl k závěru, že § 14a zákona o azylu, provádějící tzv. kvalifikační směrnici (tj. směrnici Evropského

parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany), upravuje institut doplňkové ochrany, jenž je determinován (ať již definičně či obsahově) uniijním právem. Ve smyslu judikatury Soudního dvora Evropské unie rozšiřuje-li vnitrostátní zákonodárce okruh osob majících nárok na doplňkovou ochranu nad rámec typových případů vážné újmy podle kvalifikační směrnice, nesmí tak činit bez vazby na logiku mezinárodní ochrany, potažmo doplňkové ochrany jako takové. Podstatou mezinárodní ochrany je ochrana před nelidským či ponižujícím zacházením nebo jinou vážnou újmou *v zemi původu* žadatele. Doplňková ochrana proto míří na tzv. extrateritoriální situace, tj. na ochranu před újmou hrozící ve státě původu a následným pobytem v takovém státě, *nikoli před újmou hrozící v hostitelském státě*. Podstatou mezinárodní ochrany je ochrana před nelidským či ponižujícím zacházením nebo jinou vážnou újmou *v zemi původu* žadatele. Doplňková ochrana proto míří na tzv. extrateritoriální situace, tj. na ochranu před újmou hrozící ve státě původu a následným pobytem v takovém státě, *nikoli před újmou hrozící v hostitelském státě*. Mezinárodní ochrana má tak ze své podstaty chránit žadatele před vážnou újmou nastávající či mající původ *v zemi jeho původu*.

17. Žalovaný dále konstatoval, že v Turecku nedošlo od doby posuzování předchozí žádosti o mezinárodní ochranu (tedy od října 2023) ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Vyšel přitom z informace OAMP – Turecko – politická a bezpečnostní situace v zemi, ze dne 6. 8. 2024.
18. Žalobce k tomu namítl, že z napadeného rozhodnutí není patrné, jakým způsobem žalovaný uvedenou zprávu aplikoval. Zároveň žalobce v této souvislosti žalovanému vytkl, že nijak nepřezkoumával, zda je v Turecku ze strany bezpečnostních složek poskytována pomoc nediskriminačním způsobem. Žalovaným obstaraná zpráva se týká pouze obecné bezpečnostní situace v zemi, zatímco v řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu měl žalovaný k dispozici také zprávu Ministerstva zahraničních věcí o možnostech ochrany osob, které jsou v Turecku ohroženy trestnou činností.
19. Krajský soud nepřisvědčil ani této žalobní námitce. K žalobcem vytýkanému nepřezkoumávání (ne)diskriminačního poskytování pomoci bezpečnostními složkami soud připomíná, že pokud je opakovaná žádost o mezinárodní ochranu shledána nepřijatelnou, nedochází k jejímu meritornímu posouzení, ale řízení je dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Žalovaný proto v případě žalobce postupoval v souladu se zákonem, jestliže v rozhodnutí plnohodnotně neposuzoval naplnění jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Od toho se také odvíjel okruh zpráv o zemi původu, které si žalovaný obstaral jako podklad pro své rozhodování.
20. Žalobce v opakované žádosti o mezinárodní ochranu *neuvěděl* žádné nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný byl kromě toho povinen posoudit, zda se *neobjevily* nové skutečnosti ve smyslu uvedeného ustanovení. Za tímto účelem mu ovšem postačovalo obstarat si zprávu pojednávající obecně o aktuální politické a bezpečnostní situaci v Turecku, což také učinil. Tato zpráva tedy představovala dostatečný podklad pro rozhodnutí žalovaného. Z napadeného rozhodnutí je zároveň zřejmé, jakým způsobem žalovaný tuto zprávu aplikoval. Jestliže z dané zprávy nevyplynula žádná skutečnost, která by svědčila například o zásadní změně bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, pak postačovalo, pokud žalovaný na tuto zprávu odkázal spolu s konstatováním, že ani na jejím

základě neshledal nutnost posoudit meritorně opakovanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu. Nebylo povinností žalovaného tuto otázku v napadeném rozhodnutí blíže rozvádět. Ostatně žalobce ani v žalobě nijak nespecifikoval, v čem konkrétně spatřuje nesprávnou aplikaci dané zprávy.

21. Krajský soud uzavírá, že žalovaný nepochybil, pokud shledal opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou a meritorně se jí nezabýval.
22. Soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto výrokem I. žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 4. února 2025

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce